

Друга Всеукраїнська наукова конференція

**«Історія та археологія
України: сучасні
тренди досліджень»**

29 квітня 2026 року

М.Одеса

Міністерство освіти та науки України

**Державний заклад «Південноукраїнський
національний педагогічний університет імені К. Д.
Ушинського»**

**Полтавський національний педагогічний
університет імені В. Г. Короленка**

**Відділ історії козацтва на півдні України Науково-дослідного
інституту козацтва при Інституті історії України НАН
України**

Одеський національний морський університет

Одеський історико-краєзнавчий музей

**ІСТОРІЯ ТА АРХЕОЛОГІЯ УКРАЇНИ:
СУЧАСНІ ТРЕНДИ ДОСЛІДЖЕНЬ**

Збірка наукових праць

Електронне наукове видання

Одеса – 2026

УДК 94(477)+903(477):(06)

Рекомендовано до друку кафедрою
історії України Державного закладу
«Південноукраїнський національний
педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
Протокол № 11 від 20 травня 2026 р.

Рекомендовано до друку вченою радою
Державного закладу «Південноукраїнський
національний педагогічний університет
імені К. Д. Ушинського»
Протокол №14 від 28 травня 2026 р.

Редакційна колегія:

к.і. н., доцент Сєкєрська О. П. (Одеса) – *відповідальний редактор*
Лаборант кафедри історії України Нікіфорова Н. А. (Одеса) –
відповідальний секретар
д. і. н., професор Бабенко Л. Л. (Полтава)
д. і. н. Бруяко І. В. (Одеса)
ас. Родіял Д. О. (Одеса)

Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень: збірка
наукових праць / за ред. О. П. Сєкєрської. Одеса, 2026. 274 с.

Збірка наукових праць присвячена важливим проблемам сучасної
історичної науки, які стосуються сучасних трендів досліджень історії та
археології України. До неї увійшли публікації молодих вчених, аспірантів та
здобувачів освіти, оприлюднені на I Всеукраїнській науково-практичній
конференції «Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень», яка
відбулася **29 квітня 2026 року** у ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К.Д. Ушинського».

Видання розраховане на вчених-істориків, викладачів, студентів і усіх, хто
цікавиться історією та культурою України.

Рецензенти:

д. і. н., професор Михайлуца М. І.
д. і. н., професор Діанова Н. М.

Видано за редакцією авторів-здобувачів та наукових керівників

ВІДОБРАЖЕННЯ ІДЕЙ ГАДЯЦЬКОГО ТРАКТАТУ 1658 РОКУ В УГОДАХ ГЕТЬМАНІВ Ю. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ТА П. ТЕТЕРІ З РІЧЧЮ ПОСПОЛИТОЮ <i>Мірошніков Ярослав, Бачинська Олена</i>	c.126
БІОГРАФІСТИКА: ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ, ПОНЯТТЯ ТА МЕТОДИ <i>Нестеренко Тетяна</i>	c.135
СТАНОВИЩЕ ПРАВОСЛАВНИХ ЦЕРКОВ В УКРАЇНІ В ПЕРІОД РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ <i>Нікіфорова Анастасія</i>	c.141
ОРГАНІЗАЦІЙНО-ШТАТНА РЕОРГАНІЗАЦІЯ ГУБЕРНСЬКОГО АПАРАТУ ЯК ЧИННИК КОНСОЛІДАЦІЇ РАДЯНСЬКОЇ ЕЛІТИ ОДЕЩИНИ (1922 – 1923 РР.) <i>Павлов Роман</i>	c.150
ПОСЕЛЕННЯ ЕПОХИ ПІЗНЬОЇ БРОНЗИ ОКТЯБРІ І (ЗА МАТЕРІАЛАМИ РОЗКОПОК 1976 ТА 1978 РР.) <i>Пелик Олександр, Снитко Іван</i>	c.156
УТВОРЕННЯ ТА РОЗВИТОК ОДЕСЬКОГО РОК-КЛУБУ ЕПОХИ 1986-1991 РОКІВ <i>Рачинський В'ячеслав-Елістер, Савченко Віктор</i>	c.166
КУЛЬТИ БОГІВ В ОЛЬВІЙСЬКОМУ ПОЛІСІ <i>Семзеніс Дарія</i>	c.175
ДІЯЛЬНІСТЬ РОБСІЛЬТЕАТРУ ЯК ЧИННИК УКРАЇНІЗАЦІЇ ОДЕЩИНИ (1924 – 1926 РР.): РЕПЕРТУАРНИЙ І ІДЕОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТИ <i>Солодка Марія</i>	c.185
СХІДНЕ ПОДІЛЛЯ ЯК КОЗАЦЬКИЙ КРАЙ: ВІЙСЬКОВО-ПОЛІТИЧНІ ТА СОЦІАЛЬНІ АСПЕКТИ (XVII – ПОЧАТОК XVIII СТ.) <i>Сотніченко Олександр</i>	c.191

Ярослав Мірошніков, здобувач
першого рівня вищої освіти
ДЗ «Одеський національний університет
імені І. І. Мечникова», м. Одеса

Олена Бачинська, д. і. н.,
професор кафедри історії України
та спеціальних історичних дисциплін
ДЗ «Одеський національний університет
імені І. І. Мечникова», м. Одеса

ВІДОБРАЖЕННЯ ІДЕЙ ГАДЯЦЬКОГО ТРАКТАТУ 1658 РОКУ В УГОДАХ ГЕТЬМАНІВ Ю. ХМЕЛЬНИЦЬКОГО ТА П. ТЕТЕРІ З РІЧЧЮ ПОСПОЛИТОЮ

Анатоція: У доповіді досліджується еволюція ідей Гадяцького трактату 1658 р. в угодах Ю. Хмельницького та П. Тетері з Річчю Посполитою. Аналізується трансформація ідеї рівноправного союзу у Слободищенському трактаті та дипломатії Тетері, що засвідчило звуження автономії козацької держави у 1660-х рр.

Ключові слова: Гадяцький трактат 1658, Гетьман Юрій Хмельницький, Гетьман Павло Тетеря, Гетьманщина, Річ Посполита.

Гадяцький трактат був, безумовно, поєднанням ідей ягеллонського легітимізму з концепцією автономізму козацької держави. Саме в цьому полягав внутрішній конфлікт, адже українські еліти поділилися на три основні табори: самостійників, прихильників ягеллонської згоди та прибічників російського вектора розвитку. Ягеллонська ідея, своєю чергою, вбирала в себе уявлення про можливість співіснування України в межах єдиної держави з Річчю Посполитою, що розвивалися паралельно в різних концепціях. Іван Виговський на момент укладення Гадяцької угоди, виступаючи як продовжувач початкової політики Богдана Хмельницького, підтримував ідею автономії Війська Запорозького у складі Речі Посполитої за умов моноконфесійності та з орієнтацією на нову еліту,

а саме козацьку старшину. Його найближчий соратник Юрій Немирич, автор ідеї Князівства Руського, натомість був прихильником ягеллонської концепції, що походила з традицій руської шляхти та інтелектуальних кіл Волині. Вона характеризувалася прагненням до поліконфесійної згоди між православним і уніатським населенням Русі, а також збереженням традиційного політичного лідерства шляхетського стану. Відповідно, ця група не підтримувала співіснування зі старшинською елітою як рівноправним політичним суб'єктом, зокрема через втрату земельних володінь у Гетьманщині. Зазначені дві політичні лінії Івана Виговського та Юрія Немирича були поєднані в проєкті Гадяцького трактату 1658 року, що особливо чітко простежується в його ранніх редакціях.

У своїх текстах Гадяцька угода яскраво відображає цей вимушений компроміс між об'єктивною реальністю поліконфесійного руського народу та державницьким образом моноконфесійної козацької нації. З одного боку, документ визнавав неможливість миттєвої ліквідації уніатської церкви, яка за півстоліття здобула вагомий вплив та прихильників серед руської шляхти. З іншого боку, договір безкомпромісно пов'язував етнічну ідентичність із православ'ям, вимагаючи для цієї конфесії абсолютного пріоритету. Це виражалося у вимогах передати управління та судочинство в Київському, Чернігівському та Брацлавському воєводствах виключно православним урядникам, а також створити закритий освітній простір без доступу представників інших течій. Таким чином, козацька еліта намагалася монополізувати поняття «руський народ» через єдину віру, але політичні реалії змушували залишати шпарини для інших конфесій [1, с. 5-8]. Деякі редакції договору передбачали включення до складу Руського князівства Подільського, Руського та Волинського воєводств, а також встановлення заборони на діяльність єзуїтів, формування автономної судової системи й запровадження власного монетного карбування [2, с. 33]. Також у перших версіях договору передбачалося, що реєстр складатиме 60 тисяч осіб, а додатково ще 10 тисяч воїнів підпорядковуватимуться гетьману [1, с. 10]. У фінальному варіанті, який був ратифікований сеймом 22 травня 1659 року, було погоджено зменшення реєстру до 30 тисяч осіб, дозвіл шляхті повернутись до своїх володінь та нового гетьмана мав обирати король. Також були скасовані пункти про виділення трьох воєводств для створення князівства Руського, карбувати власної монети, автономії православ'я. Через внутрішню нестабільність в Україні та відмову Польщі надати

українським землям релігійну самостійність, укладена угода так і не запрацювала на практиці. Як наслідок, цей політичний провал призвів до втрати Іваном Виговським гетьманської влади.

Наступником Івана Виговського став молодий Юрій Хмельницький, який продовжував політику свого попередника. Юрія Хмельницького проголосили гетьманом все ті ж старшини, які до цього підтримували Івана Виговського. Спочатку гетьман орієнтувався на тактику лавіювання між Москвою та Варшавою [3, с. 146]. Але з часом політика гетьманського уряду все більше схилялася в бік Москви як головного претендента на зносини, що були висунуті старшинською опозицією, а це закінчилося підписанням Переяславського договору. Ситуація навесні 1660 року все більше вказувала на те, що польські війська почали готуватися до походу проти Гетьманщини. Почала формуватися українсько-московська армія, яка повинна була йти назустріч коронним військам. Згодом гетьман, спираючись на старшину, яка після звісток про невдачі московської армії ініціювала переговори з поляками (зокрема П. Дорошенка, Г. Лісницького, М. Ханенка, І. Кравченка та М. Махержинського), висловив підтримку поверненню до первісної редакції Гадяцької угоди 1658 року. Підписаний Юрієм Хмельницьким 17 жовтня Слободищенський трактат (або Чуднівський договір) суттєво обмежив повноваження гетьманської влади, позбавивши її права на ведення власної зовнішньої політики. Водночас польсько-литовська еліта заблокувала ідею створення Великого князівства Руського, тому всі передбачені для цього утворення статусні права та прерогативи зрештою відійшли до Війська Запорозького [4, с. 22-23]. Якщо Правобережжя змушене було визнати владу короля, то Лівобережжя, підбурюване російськими воєводами та амбіціями місцевої старшини на кшталт Якіма Сомка та Василя Золотаренка, відмовилося виконувати умови угоди. Москва, отримавши звістку про перехід Хмельницького на бік Польщі, спершу намагалася діяти дипломатично, але швидко перейшла до жорсткої силової та економічної політики. У цих складних умовах політика Юрія Хмельницького була спрямована на спроби зберегти єдність держави та повернути контроль над Лівобережжям. Одразу після укладення Чуднівської угоди гетьман починає видавати універсали-інструкції послам, щоб домогтися від короля хоч часткового повернення до першої редакції Гадяцького трактату 1658 року і не допустити нової, скоригованої ратифікації договору. У своїх інструкціях до польського короля Юрій Хмельницький вимагав

простежити, щоб на Варшавському сеймі були підтверджені умови Гадяцької угоди. Також окремо висувалася вимога, щоб в уніатів були відібрані та повернуті православному духовенству церкви й майно як у Великому князівстві Литовському, так і в Короні Польській. Гетьман наполягав на тому, щоб чернігівський воєвода Станіслав Беневський прибув до Чигирини ще до початку Варшавського сейму для узгодження додаткових статей, які б компенсували козакам недотримання умов Гадяцького трактату, а також щоб воєвода виступив на сеймі захисником інтересів Війська Запорозького. В одному з універсалів-інструкцій був пункт, що викликав суперечності та недовіру польської сторони: прохання, щоб у майбутній декларації козаки не були витіснені зі шляхетських маєтностей, а також щоб із маєтків усунули державців, старост і підстарост [5, с. 170-173; 6, с. 166-167]. Загалом те, чи були успішними посольства, відправлені Юрієм Хмельницьким зі спробами домовитися наприкінці 1660 року, можна простежити, аналізуючи ситуацію рівно через рік. В універсалі-інструкції для Федора Коробки та Євстафія Тецькевича стає відомо, що гетьманська адміністрація все ще чекала на виконання вимог минулих посольств. Окрім цього, гетьман мав намір домогтися амністії для козаків та встановлення козацького реєстру чисельністю 70 тисяч осіб [7, с. 182-183]. Юрій Хмельницький, не добившись від польської сторони вагомих привілеїв та полегшення становища Гетьманщини, остаточно здається і 4 (14) квітня 1662 та видає фатальний для української старшини універсал із наказом козакам пускати на свої землі колишніх власників згідно з Гадяцьким і Чуднівським пактами [8, с. 175]. З цього можна зробити висновок, що навіть після невдачі козацької сторони в реалізації більшості пунктів Слободищенського трактату, ідея Речі Посполитої Трьох Народів залишалася живою серед козацької старшини. Старшина продовжувала обстоювати позицію, згідно з якою поруч із Короною Польською та Великим князівством Литовським третім рівноправним і автономним членом федерації мало стати Військо Запорозьке [9, с. 297].

За гетьманування Павла Тетері спроби втілити в життя ідеї Гадяцького трактату набули вимушено усіченого та прагматичного характеру. Це було зумовлено стрімким загостренням громадянської війни, внаслідок чого правобережна старшина змушена була відмовитися від амбітної мети повноцінної політичної автономізації Гетьманщини. Щодо передумов його правління, Павло Тетеря належав до старшинських угруповань, які підтримували політику Івана

Виговського. Він брав активну участь у посольських місіях гетьмана та був безпосередньо пов'язаний з підготовкою Гадяцького трактату. Зокрема, за дорученням Івана Виговського Тетеря вів переговори з польською стороною з метою покращення взаємин. Він контактував зі Станіславом Бенєвським і зумів переконати польську сторону у недоцільності розгортання війни проти Гетьманщини. Саме їхні спільні зусилля заклали підґрунтя для укладення Гадяцького трактату [10, с. 48]. Для польської сторони Павло Тетеря був вигідним переговорником, оскільки з ним було легше досягти компромісу. Це пояснюється тим, що він інколи виходив за межі інструкцій, наданих Іваном Виговським, і виявляв більшу гнучкість, ідучи на поступки у власних інтересах. У ході переговорів Тетеря наполягав на загальній амністії для учасників українсько-польської війни, скасуванні конфіскацій майна козаків і шляхти, а також на гарантуванні традиційних вольностей Війська Запорозького. Важливою складовою домовленостей були релігійні та громадянські гарантії: передбачалося повернення православної церкві храмів і маєтностей, відібраних уніатами, а також зрівняння православного світського населення (передусім міщан) у правах із католиками. Досягнуті Тетерею домовленості лягли в основу Гадяцького трактату, однак Іван Виговський і Юрій Немирич значно розширили початкові пропозиції, наполягаючи на трансформації України у повноправний і рівноправний суб'єкт федерації Велике князівство Руське. Згодом Павло Тетеря вирушив до Варшави на сейм, де мав бути ратифікований Гадяцький трактат. Там його було нобілітовано до шляхетського стану, після чого він закріпився при королівському дворі як один із головних експертів в українських справах [10, с. 51-52]. У дворі короля Тетеря здобув прихильність та репутацію одного з творців Гадяцького договору.

До Війська Запорозького Павло Тетеря повернувся на початку 1662 року з метою з'ясування обставин, у яких перебувала Україна. Там він і залишався аж до свого обрання гетьманом у Чигирині на початку січня 1663 року. Гетьман Павло Тетеря вбачав запоруку внутрішньополітичної стабілізації Української держави у розбудові відносин із Річчю Посполитою на фундаменті Гадяцької угоди. Для реалізації своєї політичної програми та забезпечення польських гарантій невтручання Криму і Росії у справи України, наприкінці січня 1663 року він спорядив до столиці Речі Посполитої представницьке посольство, яке очолив полковник Григорій Гуляницький. В

дипломатичній інструкції, переданій послам, новий український уряд чітко сформулював своє бачення двосторонніх стосунків та висунув Варшаві низку вагомих вимог. Ключове місце серед них посідав захист православної віри. Тетеря наголошував, що головною причиною козацьких заворушень є утиски релігійних прав, тому вимагав негайного повернення православних храмів, захоплених уніатами, прямо зазначаючи королю, що без цього заспокоєння в суспільстві не настане. Окрім релігійного аспекту, гетьман наполягав на непорушності традиційних козацьких прав і привілеїв, вимагаючи забезпечити Військо Запорозьке від будь-якої шкоди чи втручання з боку польської шляхти та урядовців. Важливою умовою було також визнання за Чигирином права на проведення повністю самостійної зовнішньої політики щодо Волоського та Молдавського князівств. Водночас Тетеря очікував від Польщі дієвого сприяння у поширенні своєї влади на Лівобережжя та гарантій того, що залучення татар принесе саме військову допомогу, а не розорення українських земель. Окремим блоком стояло болоче питання визволення полонених. Гетьман спонукав польську сторону розпочати переговори з Москвою задля звільнення ув'язнених там козацьких старшин. Додатково він особисто звертався до короля з вимогою випустити з польського ув'язнення видатного воєначальника Івана Богуна. Зважаючи на тверду позицію української дипломатії, Варшава була змушена піти на певні поступки. Польський уряд погодився дотримуватися козацьких вольностей, дозволив вести незалежну політику щодо Молдавії та Волощини, а король віддав наказ звільнити Івана Богуна. Також поляки пообіцяли нарешті запустити роботу спеціальної комісії для владнання церковних суперечок, створення якої декларувалося ще на весняному сеймі 1659 року. Проте, незважаючи на ці вимушені кроки назустріч, цілковитого та комплексного вирішення всіх порушених гетьманським урядом питань так і не відбулося [10, с. 71-72; 4, с. 24-25].

Згодом Павло Тетеря розпочав підготовку до Вального сейму, який мав відбутися восени 1664 року. У таборі під Лисянкою на козацькій раді було ухвалено документ-інструкцію для послів, призначений для розгляду на сеймі, який фактично спирався на засади Гадяцького трактату. Затверджені вимоги чітко артикулювали претензії Війська Запорозького на роль безальтернативного захисника православної віри та освітніх інтересів руського населення як у Польському Королівстві, так і у Великому князівстві Литовському. Йшлося про негайний запуск спеціальної комісії для реституції храмів,

а також про виконання обіцянок щодо культурного розвитку. Зокрема, дипломати наполягали на остаточному юридичному визнанні прав київських навчальних закладів та вимагали заснувати нову православну академію в Могилеві, що повністю відповідало духу гадяцьких домовленостей [4, с. 24-25]. Зрештою сейм було зірвано, і останній шанс на те, щоб польський уряд почув козацькі вимоги, було втрачено. Отже, під час правління Павла Тетері старшина була змушена відмовитися від ідеї побудови повноцінної автономної держави та повернутися до попередніх концепцій, зосереджених на захисті станових привілеїв козацтва й протекції православної церкви. Водночас старшина намагалася заручитися підтримкою Речі Посполитої для силового приборкання внутрішнього хаосу. Однак навіть ці помірковані вимоги не задовольняли вороже налаштовану шляхту, яка фактично саботувала будь-які ініціативи, спрямовані на легалізацію та посилення козацтва [9, с. 439]. Крім того, у 1664 році назрів розкол серед старшини, яка ще з часів Гадяцького трактату намагалася відтворити ідею Великого князівства Руського. До цих прагнень уряд П. Тетері та влада Речі Посполитої вже відкрито ставилися вороже. Цей розкол стосувався, зокрема, Івана Виговського та Григорія Лісницького, яких було страчено під звинуваченням у державній зраді, Івана Богуна, якого було вбито за перехід на бік Лівобережжя, а також Юрія Хмельницького і Григорія Гуляницького, яких ув'язнили у фортеці Мальборк. Серед уцілілих прихильників попереднього курсу на автономізм залишалися такі старшини, як Остап Гоголь та Петро Дорошенко, які зрештою відмовилися від ідеї співіснування України з Польщею через небажання останньої йти на поступки. Загострення внутрішнього розколу старшинського середовища та спроби коронної влади інкорпорувати козацьку державу на умовах, подібних до тих, що існували напередодні 1648 року, зрештою призвели до краху уряду П. Тетері та його втечі [4, с. 58-59].

Дослідження показує, що Гадяцький трактат 1658 року став унікальним інтелектуальним проривом, який, попри свою політичну поразку та поступову деградацію в угодах Юрія Хмельницького й Павла Тетері, заклав фундаментальні основи для майбутнього державотворення. Занепад козацького устрою на Правобережжі та запізніле усвідомлення польською елітою переваг триалізму призвели до втрати історичного шансу на створення рівноправної федерації, а згодом і втрати самої Речі Посполитої. Але ідеї Гадяцького трактату не зникли та трансформувалися з конкретного дипломатичного документа

у тривалу геополітичну традицію, що відродилася в національних рухах ХІХ-ХХ століть і продовжує жити сьогодні у формі стратегічних партнерств та воєнно-політичних союзів держав Центрально-Східної Європи.

Список використаних джерел

1. Кралюк П. Гадяцький договір: політичні й правові аспекти. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія Право. 2018. 18 с.

2. Яковлева Т. Гадяцька угода – текстовий аналіз. *Гадяцька унія 1658 року: Збірник статей* / ред. П. Сохань та ін. Київ, 2008. С. 31-46

3. Савчук Н.О. Українська держава за гетьманування Ю. Хмельницького (1659-поч 1663 рр.). Кам'янець-Подільський, 2001. 236 с.

4. Чухліб Т. В. Гадяч 1658 року та ідея його відновлення в українськопольських стосунках (1660-ті – початок 1680-х рр.). Київ : Інститут історії України НАН України, 2008. 86 с.

5. Інструкція Юрія Хмельницького своїм послам до польського короля Семену Голуховському, Степану Пітуху, Яну Креховецькому та Олександру Скородкевичу. *Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657–1687)* / Матеріали до українського дипломатарію. Інститут української археографії та джерелознавства імені М.С.Грушевського. Наукове товариство імені Шевченка. Центральний державний історичний архів України, м. Київ. 2004. 1118 с.

6. Інструкція Юрія Хмельницького своєму посланцеві до польського короля медведівському сотнику Стефану Опарі. *Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657-1687)*.

7. Інструкція Юрія Хмельницького послам до польського короля Федорові Коробці та Євстафію Тецькевичу. *Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657–1687)*.

8. Універсал Юрія Хмельницького з наказом козакам пускати на свої землі колишніх власників, згідно з Гадяцьким і Чуднівським пактами. *Універсали українських гетьманів від Івана Виговського до Івана Самойловича (1657-1687)*.

9. Горобець В. М. Еліта козацької України в пошуках політичної легітимації: стосунки з Московою та Варшавою, 1654-1665. Київ : [б.в.], 2001. 533 с.

10. Газін В. В. Гетьман Павло Тетеря: Соціально-політичний портрет / Наук. ред. В. Степанков. Кам'янець-Подільський : Аксіома, 2007. 196 с.

*Yaroslav Miroshnikov,
Olena Bachynska*

**REFLECTIONS OF THE IDEAS OF THE 1658 HADIACH TREATY
IN THE AGREEMENTS BETWEEN HETMANS Y. KHMELNYTSKY
AND P. TETERIA WITH THE POLISH-LITHUANIAN
COMMONWEALTH**

Abstract: *This paper examines the evolution of the ideas of the 1658 Treaty of Hadiach in the agreements of Y. Khmelnytsky and P. Teteria with the Polish-Lithuanian Commonwealth. It analyzes the transformation of the idea of an equal alliance in the Sloboda Treaty and Teteria's diplomacy, which led to a narrowing of the Cossack state's autonomy in the 1660s.*

Keywords: *Treaty of Hadiach of 1658, Hetman Yuriy Khmelnytsky, Hetman Pavlo Teteria, Hetmanate, Polish-Lithuanian Commonwealth.*

Електронне наукове видання

Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень: збірка наукових праць / за ред. О. П. Секерської. Одеса, 2026. 274 с.

Збірка наукових праць присвячена важливим проблемам історичної науки, які стосуються сучасних трендів досліджень історії та археології України. До неї увійшли дослідницькі нароби молодих вчених, аспірантів та здобувачів освіти першого – другого рівнів, які були оприлюднені на II Всеукраїнській науково-практичній конференції «Історія та археологія України: сучасні тренди досліджень» 29 квітня 2026 року у Державному закладі «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського». Видання розраховане на дослідників-істориків, викладачів, здобувачів освіти і усіх, хто цікавиться історією та культурою України.

Матеріали подано в авторській редакції

Макетування: Родіяд Д. О.

Дизайн обкладинки: Засоба К. І.

Одеса 2026